

Το νόημα της Ορθοδοξίας μας.

Ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεών την Κυριακή της Ορθοδοξίας.

**Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,
Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ,
Ἐξοχωτάτη κ. Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων,
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος,
Σεβασμία χορεία τῶν Ἱεραρχῶν,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας,
Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,**

Ἡ ἀναζήτηση ὀδηγεῖ στήν ἀνακάλυψη. Ἡ μαθητεία στή γνώση. Καί ἡ προσωπική συνάντηση στή σχέση καί τήν ἐν ἀγάπῃ κοινωνία μας μέ τόν ἄλλον.

Αὐτό πού ἡ πανανθρώπινη ἐμπειρία μᾶς διδάσκει, ἐπιβεβαιώνεται καί στό πρόσωπο τοῦ Φιλίππου, τοῦ μετέπειτα Ἀποστόλου καί μαθητῆ τοῦ Κυρίου, ὅπως μᾶς ἀφηγεῖται ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή.

Ὁ Φίλιππος ἀναζητοῦσε τόν Θεό. Ἀνέμενε κι ἐκεῖνος, ὅπως ὅλοι οἱ ὁμοεθνεῖς του, τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Μελετοῦσε τή Μωσαϊκή Πεντάτευχο. Ἐρευνοῦσε τούς Προφῆτες. Καί σήμερα, στά μέρη τῆς Γαλι-

λαίας, άξιώνεται νά συναντήσσει καί νά γνωρίσει προσωπικά τόν Κύριο Ίησοϋ.

Αύτή τή μεγάλη άνακάλυψη πού συγκλόνισε τήν ύπαρξή του καί τή γέμισε άπό χαρά, σπεύδει νά γνωστοποιήσει στον φίλο του Ναθαναήλ: «όν έγραψε Μωϋσής έν τῷ νόμω καί οι προφήται, εύρήκαμεν Ίησοϋν ... τόν άπό Ναζαρέτ». Ό Ναθαναήλ άμφιβάλλει καί δυσπιστεϊ. Καί ό Φίλιππος τόν προσκαλεϊ νά βεβαιωθεϊ γι' αυτό ίδίοις ὄμμασι. Νά πειστεϊ άκολουθώντας τήν άσφαλή όδό τής έμπειρίας' «Έρχου καί ΐδε».

Κυριακή Όρθοδοξίας ή σημερινή Κυριακή. Ήμέρα θριάμβου τής όρθόδοξης πίστης, τής άλήθειας δηλαδή για τόν Θεό, τόν κόσμο, τόν άνθρωπο καί τό νόημα τής ζωής.

Σέ ρόλο αντίστοιχο μ' εκείνον τοϋ άποστόλου Φιλίππου, ή Όρθόδοξη Έκκλησία όμολογεϊ καί διακηρύσσει μέ στεντόρεια φωνή τήν πίστη, τή βεβαιότητα καί τήν έλπίδα της: «... Οϋτω φρονοϋμεν, οϋτω λαλοϋμεν, οϋτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν άληθινόν Θεόν ήμῶν... Αϋτη ή πίστις τῶν άποστόλων, αϋτη ή πίστις τῶν πατέρων, αϋτη ή πίστις τῶν όρθοδόξων, αϋτη ή πίστις τήν οίκουμένην έστήριξε».

Τή διακήρυξή της αύτή τή συνοδεϋει καί μέ μιά πρόσκληση' μιά πρόσκληση πού άπευθύνει σ' αυτούς πού άμφιβάλλουν για τήν άλήθεια πού έξαγγέλλει καί τήν έλπίδα πού κομίζει σ' όλόκληρη τήν οίκουμένη: «Έρχου καί ΐδε».

Άποδέκτες αύτής τής προσκλήσεως είμαστε κι έμεϊς, άγαπητοί άδελφοί. Καί καλούμεθα ὄλοι μας, οί ποιμένες τής Έκκλησίας, οί Άρχοντες τής όρθοδόξου χώρας μας καί ό πιστός λαός τοϋ Θεοϋ, πού συμμετέχουμε στον πανορθόδοξο έορτασμό τής σημερινής μεγάλης ήμέρας, ν' άκολουθήσουμε τήν όδό τής άναζητήσεως καί τής μαθητείας στό άληθινό νόημα τής Όρθοδοξίας.

Ι. Κατ' άρχήν εϊναι πολύ βασικό νά προσδιορίσουμε τί εϊναι στήν ούσία της αύτό πού όνομάζουμε Όρθοδοξία. Όρθοδοξία δέν εϊναι σύστημα. Δέν εϊναι ιδεολογικό ή φιλοσοφικό ρεϋμα. Δέν εϊναι πολιτιστική κληρονομιά μουσειακής σημασίας. Δέν εϊναι λαϊκή παράδοση καί τέχνη. Δέν εϊναι συνιστώσα πού έξασφαλίζει τή διαχρονική καί οίκουμενική ένότητα τοϋ έλληνισμού. Δέν εϊναι έμπορεύσιμο προϊόν πού δικαιούμαστε νά διαφημίζουμε καί νά έξάγουμε πρός τά έξω.

Όρθοδοξία εϊναι ή Έκκλησία. Ή Έκκλησία τοϋ Κυρίου καί Θεοϋ καί Σωτῆρος ήμῶν Ίησοϋ Χριστοϋ. Ή «Μία, Άγία, Καθολική καί Άποστολική

Ἐκκλησία» πρὸς τὴν ὁποία διαδηλώνουμε πίστη καὶ ἀφοσίωση μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ. Οἱ βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς τοὺς ὁποίους «Ἐκκλησία οὐ καλεῖται» κατὰ τὸν θεοφόρο Ἰγνάτιο Ἀντιοχείας (Τραλλ.3). Καὶ οἱ πιστοί, οἱ λαϊκοὶ ἀδελφοί μας, χάριν καὶ τῶν ὁποίων οἱ ποιμένες ὑπάρχουμε καὶ τῆ σωτηρία τῶν ὁποίων κατὰ χάριν Θεοῦ διακονοῦμε.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει Ὁρθοδοξία. Μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος αὐτὸ πού οἱ πολλοὶ ὀνομάζουν Ὁρθοδοξία ἀποκόπτεται ἀπὸ τίς ρίζες της, χάνει τὴν ταυτότητά της, γίνεται ἓνα ἀπλό ιδεολόγημα.

II. Ὁρθοδοξία – μιὰ δεύτερη διάστασή της – εἶναι, ὅπως καὶ ἡ πρωταρχικὴ σημασία τοῦ ὄρου σημαίνει, ἡ ὀρθὴ δόξα· ἡ ὀρθὴ ἀντίληψη, ἡ ὀρθὴ πίστη γιὰ τὸν Θεό, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο.

Ὡς Χριστιανοὶ καὶ δὴ καὶ ὀρθόδοξοι πιστεύουμε, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «διὰ τῆς Ἐκκλησίας» ἐγίνε γνωστὴ ὄχι μόνο σ' ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ στὸν ἐπουράνιο κόσμο «ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 3,10).

Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς. Στὴν Ἐκκλησία διὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Του παρέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας. Μέσα στὴν Ἐκκλησία καταγράφηκε τὸ ἀποστολικὸ κήρυγμα. Ἡ Ἐκκλησία συγκρότησε τὸ σῶμα, τὸν κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ ἡ Ἐκκλησία διαφυλάσσει καὶ ἐρμηνεύει ἀύθεντικά τὸν ζωντανὸ λόγον τοῦ Θεοῦ.

Μέ αὐτὴ τὴν ἔννοια κατανοοῦμε τὸν ὀρισμὸ τοῦ Παύλου γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὅτι εἶναι «στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3,15).

Οἱ πολλοὶ ἀγῶνες πού διαμέσου τῶν αἰώνων διεξήγαγε ἡ Ἐκκλησία στὰ πρόσωπα θεοφόρων ποιμένων καὶ διδασκάλων της· οἱ σύνοδοι πού συνεκρότησε καὶ ἡ ἀνυποχώρητη ἐμμονὴ πού ἐπέδειξε, πέρα ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἀκρότητες – ἀναπόφευκτες γιὰ τὰ ἀτελεῖ ἀνθρώπινα μέτρα –, σ' ἓνα καὶ μόνο ἀποσκοποῦσαν: στὴ διαφύλαξη τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας. Τῆς ἀλήθειας πού ἐλευθερώνει καὶ ἄρα σώζει (Ἰω. 8,32). Τῆς ἀλήθειας πού συγκροτεῖ τὴ «μια πίστη» (Ἐφ. 4,5), τὴν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις» (Ἰούδα 3)· μιὰ πίστη πού ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἐπομένως καὶ αὐτοῦ πού στὴ βιβλικὴ γλῶσσα ὀνομάζουμε σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

III. Τὸ τελευταῖο τοῦτο καθορίζει καὶ μιὰν ἄλλη, τρίτη διάσταση τῆς Ὁρθοδοξίας, πού εἶναι ἡ ζῶσα σχέση καὶ ἡ γνήσια ἐν Χριστῷ ἐμπειρία.

Ἡ ὀρθή πίστη τῆς Ἐκκλησίας συνυπάρχει και συνυφαίνεται καί μέ τή γνήσια ἐν Χριστῷ ζωή. Δόγμα, δηλαδή ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου πού κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καί ὀριοθέτησαν Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί Θεοφόροι διδάσκαλοι τῆς Ἐκ- κλησίας, καί ἦθος εἶναι ἀξεχώριστα ἐνω- μένα. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη εἶναι θεμελιώδης προϋπόθεση ζωῆς καί σωτη- ρίας. Καί ἡ κατά Χριστόν ζωή εἶναι ἡ μετουσίωση τῆς πίστεως σέ βίωμα καί ἐμπειρία.

Ἡ ἐν Χριστῷ ζωή πραγματώνεται μέσα στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι κοινωνία ἀγάπης. Κοινωνία ἀδελφῶν. Κοινωνία προσώπων. Ἡ οἰκογένεια τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, συνηγμένων «ἐπί τό αὐτό» (Πραξ.2,1) καί συγκροτούντων τό ἕνα ἐκκλησιαστικό σῶμα.

Μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, τήν κιβωτό τῆς σωτηρίας καί τό ἐρ- γαστήρι τῆς ἀγιότητος, γίνεται μεθεκτή ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, πού μέ τό Βάπτισμα ἐντάχθηκε στό ἐκκλησιαστικό σῶμα, γίνεται κοι- νωνός τῆς ἄκτιστης χάριτος διά τῶν ἁγίων μυστηρίων. Πραγματώνεται αὐτό πού ὀνομάζουμε ἀναγέννηση καί θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

Καί τό ἔργο τοῦτο συντελεῖται ὄχι ὡς ἀτομικό ἐπίτευγμα ἀλλά ὡς κοινό ἄθλημα ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν. Ἀδελφῶν πού τούς ἐνώνει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἀδελφῶν, κατά τήν ὠραία διατύπωση τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων, «προσκαρτερούντων τῇ διδαχῇ, ... καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς» (2,42).

Ἄλλο φυσική θρησκεία καί ἄλλο Ἐκκλησία. Ἄλλο ἀτομική θρησκευ- τικότητα καί ἄλλο ἐκκλησιαστική ἐν Χριστῷ ζωή. Ἄλλο ἀλτρουϊσμός καί φιλαλληλία καί ἄλλο αὐταπάρνηση καί θυσιαστική ἀγάπη. Αὐταπάρνηση πού μᾶς βγάζει ἀπό τό ἐγωτικό κέλυφός μας καί μᾶς ὀδηγεῖ κοντά στοὺς ἄλλους. Ἀγάπη ἀληθινή, πού βεβαιώνει τόν κόσμο γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός· «Εἰ οὕτως ὁ Θεός ἠγάπησεν ἡμᾶς, καί ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλοις ἀγαπᾶν» (Α' Ἰω. 4,11).

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ὁ σημερινός ἐορτασμός τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀναλογιστοῦμε τήν ἱστορική πορεία τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μας. Νά θυμηθοῦμε τούς ἀγῶνες πού διεξήγαγε γιά τή διαφύλαξη τοῦ θησαυροῦ τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας. Νά τιμήσουμε τά κατορθώματα αὐτῶν πού προμάχησαν γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη. Νά μακαρίσουμε τή μνήμη τους· «Τῶν τῆς Ὄρθοδοξίας προμάχων ... αἰωνία ἡ μνήμη».

Ταυτόχρονα μᾶς παρακινεῖ νά ἀτενίσουμε καί πρὸς τό μέλλον, ἀναμετρώντας τίς εὐθύνες καί συνειδητοποιώντας τίς ὑποχρεώσεις πού ἔχουμε ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Εἰσήλθαμε στήν τρίτη χριστιανική χιλιετία. Βηματίζουμε ἤδη στόν 21ον αἰώνα. Ὁ κόσμος ἀλλάζει μέ ρυθμούς πού δυσκολευόμαστε νά παρακολουθήσουμε. Καί ἡ γηραιά ἡπειρός μας δέν μοιάζει πιά παρά μέ μιὰ μικρή γειτονιά. Λαοί, γλῶσσες, πολιτισμοί, ἰδεολογίες, θρησκευτικές παραδόσεις ἀναμειγνύονται καί ἀλληλοεπηρεάζονται – ἓνα φαινόμενο πού ἀκούει στό ὄνομα παγκοσμιοποίηση.

Χρέος μας, νά ἐπανεκτιμήσουμε, νά γνωρίσουμε καί νά οἰκειωθοῦμε ἐμπειρικά τόν ἀτίμητο θησαυρό τῆς ὀρθόδοξης πίστεως καί τό μυστήριό τῆς ἐν χάριτι ζωῆς πού μᾶς κληροδότησαν οἱ Πατέρες μας. Ἐμβριθεῖς μελετητές τῆς ἱστορίας καί διορατικοί ἀναλυτές τῶν πολιτιστικῶν ἐξελίξεων, ἔχουν ἤδη ἐπισημάνει ὅτι ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καλούμεθα, λοιπόν, νά ἀναδείξουμε καί νά προβάσουμε μέ ἐπίγνωση καί σεμνότητα, χωρίς ἀνούσιες μεγαλοστομίες καί στείρα προγονολατρία, τόν πλοῦτο τῆς ὀρθόδοξης κληρονομιάς μας. Τήν ἰκανότητα τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας νά φωτίσει τά προβλήματα τῶν καιρῶν μας. Τό μεγαλεῖο καί τήν πνευματικότητα τῆς λατρείας μας. Τό ἀσκητικό γνῶρισμα τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους. Τόν κοινοτικό τρόπο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τόν ὑπερεθνικό καί οἰκουμενικό χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας μας καί κατ' ἐπέκταση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς μαρτυρίας.

Πάνω ἀπ' ὅλα, ν' ἀποκαλύψουμε τό ὑπερούσιο πρόσωπο τοῦ ζῶντος καί ἀληθινοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, πού μέ ἀγωνία καί λαχτάρα ἀναζητοῦν τά ἴχνη τῆς θείας Παρουσίας.

Ἄμήν.

Πηγή : www.myriobiblos.gr